

saa staar der sandsynligvis, naar man gaar ud fra den nuværende Tilstand, en Indtægt paa 97 Millioner overfor en Udgift paa 119—120 Millioner. Hvis nu en Del af det Underskud paa 22 Millioner tænkes dækket ved Kapitalforbrug, hvilket jeg ikke anser for uberettiget, synes det mig ikke urimeligt, at det Beløb, der mangler, er det Tal, som den højtærede Finansminister nævner, 15—16 Mill. Kr. Det er disse 15—16 Mill., som den højtærede Finansminister maa beskæftige sig med at tilvejebringe ved sin Finansplan.

Hvad der her er sagt, er kun et Skøn, og det er undergivet de stærkeste Forbehold, thi selv den højtærede Finansminister, han, som sidder ved Visdommens Kilde, som sidder omgivet af alle de sikreste Oplysninger, kan kun udtale sig meget usikkert. Jeg erindrer om, at den højtærede Finansminister for ikke længe siden sagde, da han forelagde Budgettet, at han i Ansættelsen af Toldindtægterne var paa den sikre Side, og saa svigtede den med 8—11 Millioner, i den Grad havde han været paa den usikre Side. Men jeg havde overhovedet ikke dristet mig til at nævne Tallet 15 Millioner, hvis det ikke var fremkommet fra den højtærede Finansminister, og jeg mente da, at det var rigtigst, at man gjorde sig et personligt Skøn over, om det kunde antages at være rigtigst, og jeg kom til et Resultat, hvorefter dette Tal ikke kan bestrides. Men vi savne til Bedømmelsen af dette Forhold, hvad den højtærede Finansminister betegner som sin Finansplan. Finansplan er et af de skønne Ord, hvorved man tilslører Sandheden. Et andet skønt Ord er Finansreform. Naar man hører saadant et Ord som Finansreform, sige Vælgerne til sig selv: Ah, det maa være en herlig Ting, en Finansreform, det er Udsigt til Bedring osv. Men Finansreformer betyde altid Millioner i nye Skatter. Den store berømte tyske Finansreform var 500 Millioner i nye Skatter, og den danske Finansministers Finansreform eller Finansplan er 16 Millioner. Forskellen mellem Stormagten og den lille Stat er under Hensyn til de forskellige Forhold ikke saa synderlig stor. Ja, skønne Ord kan man bruge mange af, og den højtærede Finansminister har ogsaa til Tilsløring af de triste Kendsgeminger opfundet Ordet „Indtægtslov“. Han kalder det, vi drøfte, for „Indtægtslov“. I gamle Dage sagde man mere brutalt Skattelov. Hvis man endelig skulde give disse Love et andet Navn, kunde man fra Befolkningens

Side nok saa godt kalde dem Udgiftslove. For Befolkningen, de mange, som skulde af med Pengene, er det Udgifter, Udgifter og Udgifter.

Men altsaa, hvad enten man kalder Lovene med det ene eller det andet Ord, en Plan trænge vi til. Og den højtærede Finansminister havde i Grunden lovet os denne Plan noget tidligere. Den højtærede Finansminister sagde til den radikale Regering — han gentog noget, som han ikke syntes, den radikale Regering havde forstaaet tilstrækkelig tydeligt —: „at naar Finanslovsforslaget 1911—12 forelægges, maa der være en Plan til Stede om, hvorledes man i det lange Løb skal kunne føre Statshusholdningen uden Laan, hvis den højtærede Finansminister ikke skal komme i stærk Modstrid med sine egne og den højtærede Konseilspræsidents Udtalelser om det forkastelige i Aar efter Aar at leve paa Laan, thi inden Finansaaret 1911—12 vil der være Tid til at faa de fornødne Besparelser tilvejebragt og, for saa vidt dette ikke strækker til, at skabe nye Indtægtskilder“. Hvad man har sagt til andre, bør man ogsaa sige til sig selv, og den højtærede Finansminister kan i alt Fald ikke skyde sig ind under, at det har været det sørgelige radikale Regimenter, som har spildt Tiden og hindret Arbejdet, thi hvis den højtærede Finansminister har været forhindret i Oktober Maaned i at forelægge denne Finansplan, maatte dog Tiden i alt Fald til det nuværende Tidspunkt have været tilstrækkelig til at forelægge en saadan Plan for os.

Men den højtærede Finansminister har altsaa taget Respit med Finansplanen til Oktober i Aar. Jeg har det Indtryk, at det ogsaa oprindeligt var Hensigten at tage Respit med Hensyn til Indtægtslovene. Skønt den højtærede Minister og hans politiske Venner i Vinteren 1910 nævnte Nødvendigheden af Indtægternes Forhøjelse, blev dette ikke vedgaaet, i alt Fald ikke med nogen overbevisende Styrke, overfor Vælgerne. Jeg erindrer ikke noget Møde med noget Medlem af Reformpartiet, senere af det nuværende Regeringsparti, hvor de vedgik overfor Vælgerne, at der var Nødvendighed for nye Skatter. Endnu efter Valget og efter Regeringens Dannelse var man aabenbart uvillig til at nævne, hvorledes Forholdet var. Den højtærede Konseilspræsident holdt den 5. Juli en Tale i Koncertpalæet, da han just var ved at indtræde i sin nye Glans, da han havde samlet hele Venstre om sig, da han var den store politiske Reformator, den